

Arrest

nr. 272 846 van 17 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. DOUTREPONT en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeksters, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 15 februari 2020 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 17 februari 2020.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoeksters op 13 november 2020 overgemaakt aan het CGVS. Op het CGVS werden verzoeksters gehoord op respectievelijk 6 en 29 januari 2021.

1.3. Op 16 december 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 17 december 2021 aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van H. S. C. B. (eerste verzoekster) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de nationaliteit van El Salvador te bezitten. U bent geboren op (...) 2002 te Sonsonate. Uw vader werd gedood toen u een jaar en een maand oud was. Uw moeder verhuisde nadien naar de Verenigde Staten, zij verblijft daar nog steeds. U groeide op bij uw grootmoeder, An.(...) D.(...) B.(...) S.(...) ((...)) en uw tante Je.(...) B.(...) d.(...) M.(...) ((...))B), de zus van uw moeder en haar man J.(...) A.(...) A.(...) M.(...) ((...)). Uw oom, J.(...) Ad.(...) S.(...) B.(...), de broer van uw moeder, woonde eveneens in het huis waarin u woonde, maar hij had een eigen kamer met een eigen ingang. U was student in El Salvador. Uw grootvader, A.(...) en uw grootmoeder An.(...) D.(...) zijn gescheiden. Uit latere huwelijken had uw grootvader meerdere kinderen. Een ervan was M.(...) A.(...) B.(...), alias "El Barney". Hij is een criminele leider van de bende MS. Hij is reeds jaren voortvluchtig voor het gerecht. Ook uw grootvader, A.(...), uw oom J.(...) Ad.(...) en uw oom Antonio waren actief in de internationale drughandel en andere criminele activiteiten. Uw oom J.(...) Ad.(...) en uw grootvader A.(...) werden in april 2018 gearresteerd omwille van hun betrokkenheid bij de drughandel. Er werd een huiszoeking gedaan bij jullie thuis door de politie. Uw grootvader kwam vrij onder voorwaarden in juli 2018. Hierna vroeg hij aan uw tante Je.(...) om een handtekening te geven op een blanco papier. Hij vroeg ook de eigendomsakte van haar huis. Je.(...) weigerde dit te geven. In maart 2019 overleed uw grootvader A.(...). Je.(...) en haar man werden sindsdien bedreigd door M.(...) A.(...) B.(...) omdat zij geweigerd had de handtekening en haar huis af te staan. M.(...) wilde alles hebben wat uw grootvader had achtergelaten. Je.(...) en haar gezin verlieten El Salvador omwille van deze bedreigingen in april 2019. U bleef met uw grootmoeder in Je.(...) haar huis wonen. De bewaker van de plaats waar jullie woonden, zei dat er mannen naar Je.(...) kwamen vragen. Omwille daarvan besloot Je.(...) haar huis te verkopen en een nieuw huis voor jullie te kopen. Deze verkoop werd geregeld door Jen.(...) A.(...) R.(...) D.(...) B.(...) ((...)), de ex-schoonzus van uw moeder en uw tante Je.(...). In december 2019 verhuisde u samen met uw grootmoeder naar de nieuw aangekochte woning in Santa Tecla. Op 10 januari 2020 werden jullie gebeld door O.(...), de vrouw van uw overleden grootvader A.(...). O.(...) vroeg waar Je.(...) was en of ze met Je.(...) kon afspreken. Ze dreigde ermee dat jullie wisten wat er zou gebeuren als jullie niet zouden meewerken. Uw grootmoeder gaf geen informatie aan O.(...). Diezelfde dag verscheen een artikel in de krant waarin stond dat uw oom Antonio gevangen genomen werd en beschuldigd werd van witwaspraktijken en drughandel. Op 12 januari 2020 werd op de poort van jullie woning geklopt. Enkele mannen riepen dat jullie moesten zeggen waar Je.(...) was. Indien niet, zouden ze uw grootmoeder vermoorden en u misbruiken en in stukken snijden. Ze geraakten niet binnen in jullie woning. Uw grootmoeder besliste samen met uw moeder dat het beter was dat jullie naar België zouden komen. Op 14 februari 2020 verliet u samen met uw grootmoeder El Salvador. Jullie maakten een tussenstop in Spanje en kwamen op 15 februari 2020 aan in België, waar jullie op 17 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Na aankomst in België werd u eind maart 2020 via WhatsApp gecontacteerd door uw oom Ad.(...). Hij bedreigde Je.(...) en haar man. Hij was boos omdat zij het huis verkocht hadden. Hij heeft u ook gebeld en audioberichten gestuurd met de melding dat het hem en M.(...) niet aanstaat dat Je.(...) het huis verkocht heeft. Volgens u komt het erop neer dat ze jullie gaan vermoorden als ze jullie zouden vinden. Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw geboorteakte, een vliegtuigticket, het paspoort van uw grootmoeder, het paspoort van uw moeder, documenten aangaande uw voogdij en een reis toestemming, foto's van een woning, nieuwsartikelen, outprints van WhatsApp berichten en transcripties van spraakberichten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat de problemen die u en uw grootmoeder, An.(...) D.(...) B.(...) S.(...), gekend hebben in El Salvador, een rechtstreeks gevolg zijn van de problemen die uw tante, Je.(...) B.(...) d.(...) M.(...),

gekend heeft in El Salvador (CGVS (...)8, p. 15-16). Uit uw verklaringen blijkt dat u uw hele leven, tot in december 2019, in het huis van uw tante Je.(...) heeft gewoond, steeds samen met uw grootmoeder, uw tante Je.(...), haar man en hun kinderen (CGVS (...)8, p. 6). Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat Je.(...) haar problemen met haar broer, M.(...) A.(...) alias El Barney, omwille de toe-eigening van haar appartement en het weigeren van een handtekening, niet geloofwaardig werden bevonden door het CGVS gezien zij en haar man hieromtrent volstrekt incoherente verklaringen over aflegden (zie beslissing en notities toegevoegd aan het administratieve dossier). Ook de problemen die uw ex-tante, Jen.(...) A.(...) R.(...) D.(...) B.(...) en haar man zouden gekend hebben omdat zij Je.(...) geholpen hebben met de verkoop het huis van Je.(...), het huis waarin u en uw grootmoeder eveneens woonden, werden niet geloofwaardig bevonden door het CGVS (zie beslissing en notities toegevoegd aan het administratieve dossier). Aangezien er geen geloof werd gehecht aan de problemen die Je.(...) en haar man gekend zouden hebben, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van u en uw grootmoeder als zouden jullie op 10 januari 2020 telefonisch bedreigd zijn geweest door O.(...) die vroeg naar Je.(...), en op 12 januari 2020 door onbekende mannen die bedreigingen naar jullie riepen van aan de poort van jullie woning (CGVS (...)8, p. 15-16). U stelt namelijk uitdrukkelijk dat uw en uw grootmoeder bedreigd werden omdat ze Je.(...) niet konden vinden (CGVS (...)8, p. 21). Voorst wordt opgemerkt dat uw tante Je.(...) in beroep is gegaan tegen haar beslissing van het CGVS. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV) oordeelde in haar arrest nr. 243705 van 5 november 2020 dat internationale bescherming slechts kan worden toegekend bij gebrek aan nationale bescherming en dat Je.(...) en haar gezin niet aannemelijk gemaakt hebben dat zij "alle, in hun individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de overheid hebben uitgeput. (...) Uit hun verklaringen en de door hen neergelegde documenten blijkt immers dat verschillende familieleden van verzoekster strafrechtelijk worden vervolgd door de Salvadoraanse justitie. Zo werden verzoeksters vader en broer J.A. in 2018 gearresteerd in de Operatie Nexos-Narcos, waarin ook leden van de politie, voormalige voetballeiders en een voormalige burgemeester werden aangehouden (zie administratief dossier, stuk 3.5. "Vrijlating geweigerd voor broer van "El Barney", 9 januari 2019) op beschuldiging van het leiden van een organisatie die actief is in drugshandel. Volgens dit artikel heeft deze organisatie vertakkingen in Colombia, Costa Rica en Guatemala en liep het onderzoek sinds 2016 en verklaarde het openbaar ministerie dat ze getuigenissen hadden van onderzoekers die als klanten waren geïnfiltrerd. Ook de broer van El Barney, M.A.B.C. (zie stuk verzoekschrift, stuk A. 4, "Structuur onder leiding van Reyes bewoog miljoenen in illegale operaties: broer van MS-13 leider "El Barney" maakt deel uit van het netwerk", 10 januari 2020), werd in januari 2020 gearresteerd op beschuldiging van witwassen van gelden, verduistering en fraude. Volgens dit door verzoekers neergelegde artikel maakte M.A.B.C. deel uit van een organisatie rond een voormalig voorzitter van het Parlement, Reyes Morales. Ook El Barney wordt nog steeds gezocht, onder meer door de Verenigde Staten en is sinds 2013 voortvluchtig. Daaruit blijkt dat ingeval van verzoeksters familie er wel degelijk gerechtelijke stappen zijn ondernomen en dat belangrijke familieleden zijn opgepakt. Daaruit volgt dat, in tegenstelling tot wat beide partijen ter terechtzitting stellen, ondanks het gebrekkige justitieel en politieel apparaat, in het geval van verzoekers familie wel degelijk werd opgetreden door justitie. Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoekers geen poging hebben ondernomen om bescherming vanwege de overheid te bekomen toen zij zich bedreigd voelden door J.A., noch door El Barney. Gezien de gerechtelijke stappen die zijn ondernomen tegen haar broer J.A.; haar vader en M.A.B.C., de broer van El Barney die tot de organisatiestructuur van El Barney behoort, kan evenwel aangenomen worden dat de Salvadoraanse justitie bescherming kan en wil bieden aan verzoekers, mochten zij concrete en reële bedreigingen ontvangen van El Barney of van verzoeksters broer J.A.. In dit verband moet herhaald worden dat de bescherming door de overheid doeltreffend en van niet tijdelijke aard moet zijn. Evenwel betekent dit niet dat de bescherming door de overheid absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in. (...) Aangezien, in hun individuele omstandigheden niet aangetoond is dat er geen overheidsbescherming voorhanden is, kunnen de beweerdelijke bedreigingen door niet-overheidsactoren niet beschouwd worden als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aldus kan het beschermingsverzoek niet leiden tot het toekennen van internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is een verder onderzoek van het beroep in het licht van artikel 48/3 en 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet niet noodzakelijk wat betreft de beweerdelijke bedreigingen door El Barney en verzoeksters broer J.A.." Dezelfde redenering is aldus evenzeer van toepassing in uw geval en dat van uw grootmoeder. Ook jullie tonen niet aan bescherming te hebben gezocht bij de autoriteiten in El Salvador. U stelt niet naar de politie of de autoriteiten te zijn geweest omdat u er geen vertrouwen in heeft en de politie medeplichtig zijn met de slechteriken. U stelt dat politie jullie niet zou geholpen hebben (CGVS (...)8, p.

20-21). U wordt erop gewezen dat er tegen de mensen die u zouden bedreigen, weldegelijk werd opgetreden door justitie. Er werden namelijk gerechtelijke stappen ondernomen tegen Je.(...) haar broers J.(...) Ad.(...) en Ant.(...) en de vader van Je.(...) (CGVS (...)9B, p. 14; (...)B, p. 10; CGVS (...)8, p. 7, 12, 15). Zij werden allen gearresteerd in het verleden en hebben in de gevangenis gezeten (ibid.). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat uw grootvader overleden is en dat M.(...) A.(...) B.(...) nog steeds voortvluchtig is. U stelt dat een aangifte indienen niet zou betekenen dat u veilig bent (CGVS (...)8, p. 21). U wordt opnieuw gevraagd om welke reden de autoriteiten u niet zouden willen beschermen, u komt echter niet verder dan uw algemene overtuiging dat de politie akkoorden sluit met bendes en je geen vertrouwen mag hebben in de politie of de autoriteiten in El Salvador. U bent er zeker van dat dit uw dood zou betekenen (ibid.). Dit blijkt echter, gezien de verschillende arrestaties die verricht zijn door de politie van mensen die u en uw grootmoeder zouden bedreigd hebben, een blote bewering te zijn die u niet in concreto weet aan te tonen. Met betrekking tot de dood van uw vader toen u een jaar oud was, wordt het volgende opgemerkt. U verklaarde dat uw vader dood werd geschoten door bendeleden, maar dat hij zelf niets met bendeleden te maken had (CGVS (...)8, p. 5). Uw moeder moest als gevolg hiervan het land verlaten, omdat de bendes niet wilden dat er onderzoek werd gedaan naar de moord op uw vader (ibid.). U wordt gevraagd of deze bedreigingen iets te maken heeft met de redenen waarom u het land verlaten heeft, u stelt echter dat de bereidgingen heel verschillend waren (ibid.). Gevraagd of u bedreigingen kreeg van de persoon die uw vader gedood had, verwijst u naar de bedreigingen die u in januari 2020 kreeg van bendeleden. Gevraagd of deze bedreigingen in januari 2020 iets te maken hebben met de situatie van uw ouders, stelt u van niet. U stelt dat u niet weet wie uw vader gedood heeft (ibid.). Uw advocaat liet na uw persoonlijk onderhoud weten dat uw vader gedood werd nadat El Barney hier het bevel voor had gegeven (zie brief toegevoegd aan het administratieve dossier). Dit blijkt, zoals supra uiteengezet, geheel niet uit uw verklaringen en is dus louter een blote, post factum bewering die u niet in concreto weet aan te tonen. Uit de verklaringen van uw tante Je.(...), de schoonzus van uw vader, blijkt evenmin dat uw vader door het bevel van El Barney om het leven zou zijn gebracht (CGVS (...)B p. 9-10). Volgens haar werd hij vermoord omdat hij weigerde renta te betalen aan bendeleden die daarom kwamen vragen. Op geen enkel moment heeft uw tante Je.(...) vermeld dat uw vader in opdracht van El Barney zou zijn gedood (zie notities persoonlijk onderhoud (...)B). Omwille van bovenstaande vaststellingen blijkt aldus niet dat er, aangaande de voorgehouden problemen met El Barney, in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. U stelt nog dat u niet kan terugkeren omdat u slechts achttien jaar bent en u niemand heeft in El Salvador (CGVS (...)8, p. 22). Uw advocaat stelt eveneens dat u als geïsoleerde jonge vrouw deel uitmaakt van een sociale groep en u niet op bescherming en steun van uw familie kan rekenen (CGVS (...)8, p. 24). Dienaangaande dient vooreerst te worden opgemerkt dat al uw familieleden met wie u in El Salvador bent u opgegroeid en die heden in België verblijven, een weigeringsbeslissing van het CGVS hebben gekregen. Er kan dan ook niet vanuit worden gegaan dat u bij een terugkeer in een geïsoleerde situatie terecht zou komen. Voorts kan nog worden opgemerkt dat uw profiel als jonge vrouw op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke. De overige door u neergelegde documenten kunnen gaan afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Het door u neergelegde paspoort, het paspoort van uw grootmoeder, het paspoort van uw moeder, uw geboorteakte, documenten aangaande uw voogdij en een reistoestemming hebben enkel betrekking op uw identiteit, nationaliteit en familiesamenstelling, elementen die heden niet ter discussie staan. Uw vliegtuigticket heeft louter betrekking op uw reisweg, een element dat heden evenmin ter discussie staat. Met betrekking tot de ongedateerde foto's van een woning dient te worden opgemerkt dat nergens uit deze foto's blijkt dat dit effectief de woning van uw tante Je.(...) betreft. Noch kan uit deze foto's enige informatie worden afgeleid met betrekking tot de problemen die u en uw grootmoeder in El Salvador zouden hebben gehad. Aan privé-foto's kan bovendien geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Met betrekking tot de nieuwsartikelen die u neerlegt, dient te worden opgemerkt dat deze artikelen geen enkele melding maken van u of uw grootmoeder, noch wordt er in deze artikelen enige melding gemaakt van problemen of bedreigingen die u of uw grootmoeder in El Salvador zouden hebben gekend (CGVS (...)8, p. 14).

Met betrekking tot de afdrucken van WhatsApp berichten en transcripties van spraakberichten, dient te worden opgemerkt dat u de originele audioberichten niet heeft overgemaakt aan het CGSV, ondanks

dat u hier uitdrukkelijk op gewezen werd tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS (...)8, p. 22-23). Uit de afdrucken van de WhatsApp berichten kan evenmin worden afgeleid van wie deze berichten werkelijk komen. De echtheid van de afzender van deze berichten, noch van de inhoud ervan, kan aldus niet worden nagegaan. De door u voorgelegde documenten herstellen de geloofwaardigheid van de verklaringen van u en uw familieleden niet, aangezien documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald. Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen. Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van

maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van A. D. S. H. (tweede verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de nationaliteit van El Salvador te bezitten. U bent geboren op (...) 1956. U was samen met A.(...) A.(...) B.(...) R.(...). Samen hebben jullie vijf kinderen: Ah.(...) A.(...), J.(...) Ad.(...), Jo.(...) Ar.(...), S.(...) E.(...) en Je.(...). B.(...) R.(...) A.(...) A.(...) verliet u toen u zwanger was van uw jongste dochter, Je.(...). Uw zoon Ah.(...) A.(...) overleed ongeveer 22 jaar geleden, Jo.(...) Ar.(...) overleed ongeveer 20 jaar geleden. U verhuisde tijdens uw leven verschillende keren, waarvan sommige keren onder druk van uw ex-partner. Uw dochter, S.(...) E.(...) , vertrok naar de Verenigde Staten nadat haar man werd vermoord in 2003. Ze liet haar dochter, uw kleindochter, H.(...) S.(...) C.(...) B.(...) ((...))8 bij u achter. Naast H.(...) woonde ook uw dochter Je.(...) B.(...) d.(...) M.(...) ((...))B), haar man Jo.(...) Al.(...) Ar.(...) M.(...) ((...)) en hun kinderen bij u in. Uw zoon, J.(...) Ad.(...) S.(...) B.(...), woonde eveneens in het huis waarin u woonde, maar hij had een eigen kamer met een eigen ingang. Het huis waarin jullie woonden was gekocht door uw ex-partner A.(...), waarna hij dit aan jullie dochter Je.(...) had geschonken. Uit latere huwelijken had uw ex-partner meerdere kinderen. Een ervan was M.(...) A.(...) B.(...), alias “El Barney”. Hij is een criminele leider van de bende MS. Hij is reeds jaren voortvluchtig voor het gerecht. Ook uw expartner, As.(...) Art.(...), zijn zoon An.(...) en jullie zoon J.(...) Ad.(...) waren actief in de internationale drughandel en andere criminele activiteiten. Uw zoon J.(...) Ad.(...) en uw ex-partner As.(...) Art.(...) werden in april 2018 gearresteerd omwille van hun betrokkenheid bij de drughandel. Er werd een huiszoeking gedaan bij jullie thuis door de politie. Uw ex-partner kwam vrij onder voorwaarden in juli 2018. Hierna vroeg hij aan jullie dochter Je.(...) om een handtekening te zetten op een blanco papier. Hij vroeg ook de eigendomsakte van haar huis. Je.(...) weigerde dit te geven. In maart 2019 overleed uw ex-partner As.(...) Art.(...). Je.(...) en haar man werden sindsdien bedreigd door M.(...) A.(...) B.(...) omdat zij geweigerd had de handtekening en haar huis af te staan. M.(...) wilde alles hebben wat uw ex-partner had achtergelaten. Je.(...) en haar gezin verlieten El Salvador omwille van deze bedreigingen in april 2019. U bleef met uw kleindochter in Je.(...) haar huis wonen. De bewaker van de plaats waar jullie woonden, zei dat er mannen naar Je.(...) kwamen vragen. Omwille daarvan besloot Je.(...) haar huis te verkopen en een nieuw huis voor jullie te kopen. Deze verkoop werd geregeld door Jen.(...) A.(...) R.(...) D.(...) B.(...) ((...)), de ex-vrouw van uw zoon J.(...) Ar.(...), waarmee jullie steeds goed contact zijn blijven behouden. In december 2019 verhuisde u samen met uw kleindochter H.(...) naar de door Je.(...) nieuw aangekochte woning in Santa Tecla. Op 10 januari 2020 werden jullie gebeld door O.(...), de vrouw van uw overleden ex-partner

A.(...). O.(...) vroeg waar Je.(...) was en of ze met Je.(...) kon afspreken. Ze dreigde ermee dat jullie wisten wat er zou gebeuren als jullie niet zouden meewerken. U gaf geen informatie aan O.(...). Diezelfde dag verscheen een artikel in de krant waarin stond dat een andere zoon van uw ex-partner A.(...) A.(...), genaamd Ant.(...), gevangen genomen werd en beschuldigd werd van witwas praktijken en drugshandel. Op 12 januari 2020 werd op de poort van jullie woning geklopt. Enkele mannen riepen dat jullie moesten zeggen waar Je.(...) was. Indien niet, zouden ze u vermoorden en uw kleindochter misbruiken en in stukken snijden. Ze geraakten niet binnen in jullie woning. U besliste samen met uw dochter S.(...) E.(...) dat het beter was dat u en H.(...) naar België zouden komen. Op 14 februari 2020 verliet u samen met H.(...) El Salvador. Jullie maakten een tussenstop in Spanje en kwamen op 15 februari 2020 aan in België, waar jullie op 17 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Ter staving van uw verzoek leggen u en uw kleindochter H.(...) volgende documenten neer: uw paspoort, een blanco strafregister, het paspoort van uw kleindochter H.(...), een vliegtuigticket, het paspoort van uw dochter S.(...) E.(...), documenten aangaande de voogdij van H.(...) en een reistoestemming, foto's van een woning, nieuwsartikelen, een attest van uw arts, een brief van uw advocaat en outprints van WhatsApp berichten en transcripties van spraakberichten die door Ad.(...) naar uw kleindochter H.(...) werden verstuurd na jullie aankomst in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit het attest van uw arts blijkt immers dat u lijdt aan chronische sinusitis, diabetisch type II, totale blindheid aan uw rechteroog, oog cataract aan uw linkeroog, geheugenstoornissen en arteriële hypertensie. Uw advocaat vraagt eveneens om rekening te houden met uw verwarde toestand, die te wijten zou zijn aan uw gezondheidsproblemen en uw leeftijd (zie brief van uw advocaat dd. 25.01.2021). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om kwetsbare verzoekers op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Er werd u meermaals de vraag gesteld of u zich goed voelde en of u zich in staat voelde het interview verder te zetten, waarop u steeds positief antwoordde (CGVS (...), p. 3, 5, 6, 9, 14-15). Er werden meerdere pauzes georganiseerd en u kon steeds zelf om een pauze vragen (CGVS (...), p. 5, 9, 14). U kreeg de kans te eten en te drinken tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS (...), p. 14). Bij onduidelijke of verwarrende antwoorden, werd de vraag steeds herhaald en kreeg u steeds de kans om verduidelijkingen te geven. Tevens werd in het kader van uw verzoek rekening gehouden met de verklaringen van uw dochter, Je.(...) B.(...) d.(...) M.(...) ((...)B) en uw kleindochter, H.(...) S.(...) C.(...) B.(...) ((...)8), met wie u in El Salvador steeds heeft samengewoond. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen. Met betrekking tot uw verklaringen aangaande uw vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, dient te worden opgemerkt dat u stelt dat u omwille van dezelfde redenen als uw kleindochter, C.(...) B.(...) H.(...) S.(...) ((...)8), El Salvador heeft verlaten (CGVS (...), p. 13-14). U en uw kleindochter H.(...) hebben steeds samengewoond. Ook uw dochter Je.(...) en haar gezin woonden in El Salvador samen met u en H.(...) (CGVS (...), p. 8; (...8), p. 6). In het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw kleindochter werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen. Hierbij werd eveneens rekening gehouden met de verklaring van uw dochter Je.(...) ((...)B). Aangezien u, net als uw kleindochter H.(...), stelde dat al uw problemen te maken hebben met El Barney (CGVS (...), p. 19), kan in uw hoofde dezelfde beslissing worden genomen. De beslissing van uw kleindochter luidt als volgt:

“(...)”

Omwille van bovenstaande vaststellingen blijkt aldus niet dat er, aangaande de voorgehouden problemen met El Barney, in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Het door u neergelegde paspoort, uw geboorteakte en blanco strafregister uit El Salvador hebben enkel betrekking op uw identiteit en nationaliteit, elementen die heden niet ter discussie staan. Voor de overige documenten verwijst u naar de aanvraag van uw kleindochter (CGVS (...)4), p. 12). In de beslissing van uw kleindochter werd dienaangaande als volgt geoordeeld:

“(…)”

Met betrekking tot het attest van uw arts en de opmerkingen van uw advocaat aangaande uw medische problemen en de beoordeling van de situatie waarin u bij terugkeer te El Salvador dreigt terecht te komen als gevolg van uw medische problemen, moet worden gesteld dat er voor personen met medische problemen een aparte procedure bestaat op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet sluit de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient u voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald. Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen. Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden.

De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tenslotte wordt, met betrekking tot de opmerking van uw advocaat op de notities van het persoonlijk onderhoud, het volgende opgemerkt. Uw advocaat stelt het waarheidsgetrouwe karakter van de notities van uw persoonlijk onderhoud in vraag, aangezien er volgens haar een gedeelte, met name de opmerkingen van de advocaat aan het einde van het onderhoud, helemaal zouden ontbreken in het verslag (zie document zes in de groene map). Nazicht van de notities van het persoonlijk onderhoud toont echter aan dat de opmerkingen van de advocaat weldegelijk werden genoteerd (CGVS (...), p. 20-21). De verschillende elementen die meester D.(...) W.(...) heeft aangehaald, staan uitdrukkelijk genoteerd in de notities van het persoonlijk onderhoud en stemmen overeen met wat uw advocaat dienaangaande heeft neergeschreven onder punt 17 in haar opmerkingen. Dit element kan aldus niet weerhouden worden om het waarheidsgetrouwe karakter van de notities van uw persoonlijk onderhoud in vraag te stellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroepen verzoeksters zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967, van artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, §§ 4-5, 48/7, 57/6/2 *juncto* 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de motiveringsplicht, van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van de onafhankelijkheidsplicht, van de onpartijdigheidsplicht en van het “*algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”.

Verzoeksters uiten kritiek op de motieven van de bestreden beslissingen. Zij vragen om een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Verzoeksters vragen in hoofdorde om hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen.

2.2. Stukken

Verzoeksters voegen bij hun verzoekschrift nog volgende stukken:

- een brief van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) aan de advocaat van verzoeksters d.d. 9 november 2021 (stuk A.5);
- vragen gesteld door het EHRM aan de partijen in de zaak nr. 43539/21, *J.B. and others v. Belgium*, gepubliceerd op 22 november 2021 (stuk A.6);

- het artikel *“MS13 in the Americas. How the World’s Most Notorious Gang Defies Logic, Resists Destruction”* van InSight Crime (stuk A.7);
- het artikel *“Estructura liberada por Reyes movió millones en operaciones ilícitas : hermano del cabecilla de la MS-13 ‘ El Barney’ es parte del entramado”* van La Prensa Gráfica van 10 januari 2020 (stuk A.8);
- het artikel *“Life Under Gang Rule in El Salvador”* van International Crisis Group van 26 december 2018 (stuk B.1);
- het artikel *“El Salvador’s Politics of Perpetual Violence”* van International Crisis Group van 19 december 2017 (stuk B.2);
- het artikel *“Mafia of the Poor: Gang Violence and Extortion in Central Amerika”* van International Crisis Group van 6 april 2017 (stuk B.3);
- het artikel *“Returning to El Salvador. Signs of an internal displacement crisis”* van Internal Displacement Monitoring Center van September 2018 (stuk B.4) en
- het rapport *“Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse”* van Human Rights Watch van 5 februari 2020 (stuk B.5).

Op 24 maart 2022 laten verzoeksters overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) met volgende nieuwe elementen geworden:

- het artikel *“Narcotraficante es condenado a 1,455 años de cárcel”* van elsalvador.com van 30 oktober 2021 (stuk 1) ;
- publicatie van foto's op Facebook d.d. 6 maart 2022 waarop Ad. B. zou verschijnen (stuk 2) en
- foto's van de beklaagden in het proces *Nexos-Narcos*, afkomstig van de website van het Salvadoraanse parket waaronder J. Ad. S. B. (stuk 3).

Ter terechtzitting werd door verzoeksters nog een aanvullende nota neergelegd (rechtsplegingsdossier, stuk 9) met volgende stukken:

- Het artikel *“El Salvador reels as 6,000 people arrested in unprecedented crackdown”* van The Guardian van 5 april 2022 (stuk 1);
- Het artikel *“El Salvador says 10,000 arrested in sweeping gang crackdown”* van The Guardian van 12 april 2022 (stuk 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissingen werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeksters niet de minste toelichting geven op welke wijze zij artikel 57/6/2 (*juncto* artikel 62) van de Vreemdelingenwet geschonden achten. Het is de Raad overigens niet duidelijk hoe artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet zou kunnen zijn geschonden, daar de bestreden beslissingen niet werden genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet te weigeren of toe te kennen.

Verzoeksters laten verder na *in concreto* te verduidelijken in welk opzicht de bestreden beslissingen met schending van de onafhankelijkheidsplicht en de onpartijdigheidsplicht zouden zijn genomen. Evenmin concretiseren zij op welke wijze zij artikel 17, § 2 van het KB CGVS geschonden achten. Bij ontstentenis van enige toelichting worden deze onderdelen van het middel niet in aanmerking genomen.

In de mate dat verzoeksters nog aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve niet ontvankelijk.

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissingen

2.3.4.1. In de bestreden beslissing ten aanzien van H. S. C. B., eerste verzoekster, worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) uit eerste verzoeksters verklaringen blijkt dat de problemen die zij en tweede verzoekster gekend hebben in El Salvador een rechtstreeks gevolg zijn van de problemen die haar tante Je. B. d. M. in El Salvador heeft gekend. Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat Je. haar problemen met haar broer M. A. (alias '*El Barney*') omwille van de toe-eigening van haar appartement en het weigeren van een handtekening niet geloofwaardig werden bevonden door het CGVS gezien zij en haar man hierover incoherente verklaringen aflegden. Ook de problemen die eerste verzoeksters ex-tante Jen. A. R. d. B. en haar man zouden hebben gekend omdat zij Je. geholpen hebben met de verkoop van het huis waarin ook eerste en tweede verzoekster woonden, werden niet geloofwaardig bevonden door het CGVS. Aangezien er geen geloof werd gehecht aan de problemen die Je. en haar man zouden hebben gekend, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van eerste en tweede verzoekster als zouden zij op 10 januari 2020 telefonisch zijn bedreigd door O. die vroeg naar Je. en op 12 januari 2020 door onbekende mannen die bedreigingen naar hen riepen van aan de poort van hun woning. Eerste verzoekster stelt namelijk uitdrukkelijk dat zij en tweede verzoekster werden bedreigd omdat ze Je. niet konden vinden;

(ii) de Raad oordeelt in zijn arrest nr. 243 705 van 5 november 2020 in het kader van het beroep ingesteld door Je. dat internationale bescherming slechts kan worden toegekend bij gebrek aan nationale bescherming en dat Je. en haar gezin niet aannemelijk maken dat zij alle, in hun individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de overheid hebben uitgeput, dat uit hun verklaringen en de door hen neergelegde documenten blijkt dat verschillende familieleden van verzoekster strafrechtelijk worden vervolgd door de Salvadoraanse justitie, dat hieruit blijkt dat ingeval van verzoeksters familie er wel degelijk gerechtelijke stappen zijn ondernomen en dat belangrijke familieleden zijn opgepakt en gezien deze stappen kan worden aangenomen dat de Salvadoraanse justitie bescherming kan en wil bieden aan verzoeksters mochten zij concrete en reële bedreigingen ontvangen van *El Barney* of van verzoeksters broer J. Ad. en aangezien, in hun individuele omstandigheden niet aangetoond is dat er geen overheidsbescherming voorhanden is, kunnen de beweerdelijke bedreigingen door niet-overheidsactoren niet beschouwd worden als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aldus kan het beschermingsverzoek niet leiden tot het toekennen van internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is een verder onderzoek van het beroep in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet niet noodzakelijk wat betreft de beweerdelijke bedreigingen door *El Barney* en verzoeksters broer J.Ad.;

(iii) eerste en tweede verzoekster tonen ook niet aan dat zij bescherming hebben gezocht bij de autoriteiten in El Salvador en hun verklaringen aangaande het nalaten hiertoe niet kunnen overtuigen;

(iv) met betrekking tot de dood van eerste verzoeksters vader toen zij een jaar oud was, moet worden opgemerkt dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaart dat de bedreigingen in januari 2020 niets te maken hebben met de situatie van haar ouders en dat zij niet weet wie haar vader heeft gedood. De verklaring van haar advocaat na dit persoonlijk onderhoud dat haar vader gedood werd nadat *El Barney* hiertoe het bevel zou hebben gegeven betreft dan ook een blote, *post factum* bewering die zij niet *in concreto* weet aan te tonen. Uit de verklaringen van haar tante Je. blijkt evenmin dat haar vader gedood werd door het bevel van *El Barney*;

(iv) in zoverre eerste verzoekster aangeeft dat zij niet kan terugkeren omdat zij slechts achttien jaar is en zij niemand heeft in El Salvador moet worden vastgesteld dat al haar familieleden met wie zij in El Salvador is opgegroeid en die heden in België verblijven een weigeringsbeslissing van het CGVS hebben gekregen, dat er dan ook niet vanuit kan worden gegaan dat zij bij een terugkeer in een geïsoleerde situatie terecht zou komen. Voorts kan verzoeksters profiel als jonge vrouw op zich niet volstaan om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen, deze vrees of dit reëel risico dient immers *in concreto* te worden aangetoond en zij bleef hiertoe in gebreke;

(v) de overige documenten die eerste verzoekster voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(vi) eerste verzoekster heeft niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd

zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, zij heeft in deze zin geen vrees aangehaald;

(vii) uit informatie blijkt niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet;

(viii) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, eerste verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In de bestreden beslissing ten aanzien van A. D. S. H. worden tweede verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) met betrekking tot haar verklaringen aangaande haar vrees voor persoonlijke vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden opgemerkt dat tweede verzoekster stelt dat zij om dezelfde redenen als haar kleindochter (eerste verzoekster) El Salvador heeft verlaten, zodat eenzelfde beslissing in hoofde van tweede verzoekster kan worden genomen. De beslissing van verzoeksters kleindochter luidt als volgt:

“(…)”

(ii) het door tweede verzoekster voorgelegde paspoort, haar geboorteakte en *blanco* strafregister uit El Salvador hebben enkel betrekking op haar identiteit en nationaliteit, die heden niet ter discussie staan. Voor de overige documenten moet worden verwezen naar de aanvraag van eerste verzoekster en waarin wordt besloten dat deze niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van het verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(iii) met betrekking tot het attest van tweede verzoeksters arts en de opmerkingen van haar advocaat aangaande haar medische problemen en de beoordeling van de situatie waarin zij bij terugkeer te El Salvador dreigt terecht te komen als gevolg van haar medische problemen, dient te worden opgemerkt dat zij zich voor de beoordeling van deze medische elementen moet richten tot de geëigende procedure;

(iv) tweede verzoekster heeft niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, zij heeft in deze zin geen vrees aangehaald;

(v) uit informatie blijkt niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet;

(vi) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, tweede verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken;

(vii) wat betreft de opmerking van tweede verzoeksters advocaat op de notities van het persoonlijk onderhoud waar deze het waarheidsgetrouwe karakter van de notities van het persoonlijk onderhoud in vraag stelt omdat de opmerkingen van de advocaat aan het einde van het onderhoud helemaal zouden ontbreken in het verslag, blijkt na nazicht van de notities van het persoonlijk onderhoud dat de opmerkingen van de advocaat wel degelijk werden genoteerd zodat dit element niet weerhouden kan worden als argument om het waarheidsgetrouwe karakter van de notities van het persoonlijk onderhoud in vraag te stellen.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissingen.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeksters er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeksters maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeksters de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeksters in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeksters verklaren de bende MS-13 te vrezen in navolging van de problemen die Je. – de tante van eerste verzoekster en dochter van tweede verzoekster – heeft gekend omwille van de toe-eigening van een woning en het weigeren van het plaatsen van een handtekening voor haar vader As. en, na diens overlijden, haar halfbroer M. A. (alias '*El Barney*'), die beide (belangrijke) bendeleden zijn/waren van de bende MS-13. Verzoeksters geven in dit verband aan dat Je. uiteindelijk de bewuste woning verkocht en een nieuw huis kocht waarin verzoeksters mochten verblijven en hetgeen zij daadwerkelijk betrokken in december 2019. Vervolgens zouden verzoeksters op 10 januari 2020 gebeld zijn door O., de vrouw van As., die hen bedreigde teneinde informatie te bekomen over Je., hetgeen verzoeksters echter weigerden. Enkele dagen later zou er op de poort van de woning zijn geklopt met dezelfde vraag naar informatie omtrent Je. Verzoeksters zijn hierop gevlucht.

De verzoeken om internationale bescherming hebben aldus betrekking op bedreigingen door een niet-overheidsactor, met name een belangrijk bendeleider van de bende MS-13 (M. A., alias *El Barney*) en diens *entourage*.

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat bendes in El Salvador als een actor van vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd.

2.3.5.2. Bescherming tegen actoren van vervolging kan volgens artikel 48/5, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet alleen geboden worden door de Staat of partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. De Raad benadrukt in deze dat de bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door “*niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade*”.

De bewoordingen in de wet impliceren een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming. De bewijsstandaard die wordt gehanteerd is evenwel afhankelijk van de algemene omstandigheden in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van de zaak (cf. EASO, “*Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis*”, december 2016, p. 59, 63 en 68; UNHCR “*Guidance Note on refugee claims relating to victims of organized gangs*”, maart 2010, pt. 27).

2.3.5.3. Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming uit El Salvador waar een vrees voor een bendelid wordt ingeroepen, moet de algemene context, macht en invloed van de bendes op de samenleving in El Salvador goed voor ogen worden gehouden. Op basis van de objectieve landeninformatie die door de partijen wordt aangebracht, maakt de Raad de volgende analyse.

De Raad stelt vast dat uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot El Salvador blijkt dat bendes, die initieel een voornamelijk stedelijk fenomeen waren, inmiddels ook in de rurale gebieden van El Salvador aanwezig zijn en nagenoeg het hele grondgebied bestrijken. Zo zijn er 60.000 bendeleden aanwezig in 247 van de 262 gemeenten in het land (COI Focus “*El Salvador: Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020, p. 7, 10 en 24). Hoewel hun aanhang niet meer dan 1% van de Salvadoraanse bevolking bedraagt, hebben deze bendes een impact die hun aantal sterk overstijgt omwille van hun greep op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing op microniveau een veelvoorkomende praktijk waarbij inwoners van een wijk kleine bedragen worden afgeperst. Ook bedrijven vormen een doelwit voor afpersingspraktijken. Winkeliers, die zich geen privébeveiliging kunnen veroorloven, worden gedwongen ‘*renta*’, ofwel beschermingsgeld, te betalen. De bendes houden zich ook bezig met wapen- en drugtransport. Daarnaast diversifiëren zij hun activiteiten naar legale bedrijven, zoals transportbedrijven, nachtclubs, tankstations, bakkerijen, apotheken en leenbedrijven. Tevens zijn sommige bendeleden actief als advocaten, boekhouders en zelfs als politieagenten die ten voordele van de bendes handelen (COI Focus, p. 11). Omwille van de territoriale controle over de wijken is de bewegingsvrijheid van burgers in deze wijken sterk beperkt. De bendes oefenen doorgedreven sociale controle uit, onder meer door hun aanwezigheid in publieke scholen, leggen de inwoners van hun wijken allerlei gedragsregels op via bedreigingen en geweld en via het ‘horen, zien en zwijgen’-principe (UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador*” van maart 2016, p. 12; COI Focus, p. 11, 26-33). Tevens organiseren deze bendes zich om politieke invloed te vergaren en trachten zij via beïnvloeding van de Salvadoraanse politiek te ageren tegen programma’s van politieke partijen en de Salvadoraanse overheid die hun macht aan banden willen leggen (COI Focus, p. 32; McNamara, “*Political Refugees from El Salvador: Gang Politics, the State, and Asylum Claims, Refugee Survey Quarterly, 2017*”, p. 21). Hoewel de bendes een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven in El Salvador, dan nog blijkt dat de drijfveren achter hun politieke, sociale en economische doelstellingen nauw zijn verbonden met het veiligstellen van hun economische belangen, territoriale positie en straffeloosheid voor hun criminele activiteiten. Hun uiteindelijk doel blijft het financieel gewin van de bende, niet het leiden van een land of een deel ervan, laat staan dat kan blijken dat ze eigen politieke kandidaten naar voor schuiven of een publiek mandaat willen bekleden.

De bendes maken zich schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste landen ter wereld (COI Focus, p. 6; UNHCR “*Eligibility Guidelines*”). Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus, p. 6). De bendes viseren ook burgers met een duidelijk profiel, zoals zij die zich tegen hen verzetten, met onder meer informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten (COI Focus, p. 14-25; UNHCR “*Eligibility Guidelines*”, p. 28 e.v.).

Tegenover dit alles staat tevens dat de Salvadoraanse staat hard optreedt tegen de bendes. Er zijn sinds 2010 een aantal wetten aangenomen in de strijd tegen de bendes, waaronder een nieuwe anti-afpersingswet in 2015 en een antiterrorismewet in 2006, op grond waarvan het Hooggerechtshof bendeleiders en leden van de grootste bendes als terroristen heeft gekwalificeerd. In 2006 werd een ‘*Special law for the protection of victims and witnesses*’ aangenomen op basis waarvan een programma werd gecreëerd dat jaarlijks ongeveer 1000 slachtoffers ondersteunt, waaronder 50 beschermde getuigen in de vorm van “*safe houses*” of sporadische financiële ondersteuning (UNHCR “*Eligibility Guidelines*”, p. 25). Er zijn evenwel gevallen gedocumenteerd van beschermde getuigen die werden opgespoord en vermoord door bendes, nadat rechters hadden bevolen om hun identiteit bekend te maken tijdens het proces (CR “*Eligibility Guidelines*”, p. 24-25). De regering heeft verder nog een aantal initiatieven genomen om het bendege geweld aan te pakken. Het Plan El Salvador Segura (PEES), aangenomen in 2015, werd opgesteld onder de auspiciën van de *National Council on Citizen Security and Co-existence* en wordt beschouwd als een positieve stap. Het plan focust op de meest gewelddadige en bende-geaffecteerde gemeenten in El Salvador en heeft tot doel de preventie van geweld, vervolging van daders, bescherming van slachtoffers van het geweld en de versterking van de instellingen (UN Human Rights Council, “*Report of the Special Rapporteur on extrajudicial, summary or arbitrary executions on her mission to El Salvador*”, 2018, p. 11). Anderzijds hebben speciale elite-eenheden van de politie en het leger verregaande bevoegdheden gekregen om het bendege geweld in te dijken wat volgens een aantal rapporten heeft geresulteerd in buitengerechterlijke executies en foltering door de ordediensten. Het door de politie en leger gepleegde geweld heeft ook geleid tot gedwongen ontheemding (COI Focus, p. 12-14). Tevens zijn politieagenten en militairen nu ook het doelwit van bendege geweld geworden (Special Rapporteur, p. 13).

De corruptie binnen de veiligheidsdiensten en het rechtsbestel draagt bij aan een hoge mate van straffeloosheid in El Salvador. Er is een grote verwevenheid tussen de bendes, politie en gerecht waardoor klachten bij de politie tegen afpersing door bendes vaak worden teruggekoppeld naar de bendes wat dan tot nog ergere repercussies leidt. Het rechtsbestel in El Salvador wordt beschouwd als inefficiënt en vatbaar voor corruptie. Dit neemt niet weg dat er arrestaties plaatsvinden van zowel bendeleden als politieagenten en militairen die zich schuldig hebben gemaakt aan moord of verantwoordelijk worden geacht voor verdwijningen. In september 2017 zaten 17.614 (voormalige) bendeleden in de gevangenis (46% van de gevangenispopulatie), hetgeen minstens één derde is van het aantal bendeleden in El Salvador (United States Department of State, “*Country Reports on Human Rights Practices for 2018*”, El Salvador p. 3-5).

Verder is de Policía Nacional Civil (PNC) aanwezig in alle 262 gemeenten in El Salvador en het Openbaar Ministerie (Fiscalía General de la República (FGR)) heeft minstens 1 districts bureau per departement in El Salvador maar gaat gebukt onder een zeer hoge werklast in het onderzoek van moordzaken. Er zijn tevens een aantal overheidsinstellingen die tot taak hebben kwetsbare groepen in de samenleving te ondersteunen. Zo ondersteunt het Oficina Local de Atención a Víctimas (OLAV), gecreëerd onder het Plan El Salvador Seguro, in 10 departementen slachtoffers van misdaden op juridisch, psychologisch en sociaal vlak en is het ook aanwezig in het terugkeercentrum dat specifiek is opgericht voor de terugkeer van migranten uit de VS. Ten slotte is er ook een Centro de Atención a la Niñez, Adolescencia y Familia (CANAF), een programma dat gezondheids- en sociale diensten biedt aan teruggekeerde kinderen en families, weliswaar met een beperkte capaciteit. Ook voor voormalige bendeleden bestaat er een programma Yo Cambio (Ik verander) dat zich richt op bendeleden in gevangenschappen maar kampt met budgettaire problemen (Human Rights Watch, “*Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*”, 2020, p. 7-10).

2.3.5.4. Hoewel verzoeksters in hun verzoekschrift argumenteren dat er in El Salvador geen overheidsbescherming beschikbaar is tegen niet-overheidsactoren van vervolging of ernstige schade, neemt de Raad hierover een genuanceerder standpunt in.

Uit de voorgaande analyse blijkt dat het Salvadoraanse staatsapparaat, inclusief justitie en de veiligheidsdiensten, verzwakt en fragiel is. Het staatsapparaat wordt ondermijnd door corruptie en een gebrek aan middelen. Niettemin worden er in de strijd tegen de bendes maatregelen genomen en worden zowel bendeleden als niet-bendeleden ook gerechtelijk vervolgd en veroordeeld. Voor zover uit de landeninformatie kan blijken dat overheidsbescherming in El Salvador niet in alle gevallen beschikbaar of doeltreffend is, kan evenwel ook niet worden besloten dat El Salvador moet worden beschouwd als een ‘*failed state*’ of dat overheidsbescherming tegen bendes totaal afwezig zou zijn. Dit hangt af van de individuele omstandigheden van de zaak. Uit de algemene landeninformatie die beide partijen ter beschikking stellen, blijkt bijgevolg niet dat elke procedure om overheidsbescherming te

verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk is waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De verzoeker moet bijgevolg aantonen dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar is. De Raad benadrukt evenwel dat, in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador en rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, de bewijsstandaard die is vereist om het vermoeden van bescherming door actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet te weerleggen, laag moet worden gezet.

2.3.5.5. *In casu* stelt de Raad vast dat verzoeksters niet aantonen dat de Salvadoraanse overheden in hun geval geen bescherming willen of kunnen bieden met betrekking tot de door hen ingeroepen problemen met familieleden die betrokken zouden zijn bij de georganiseerde misdaad en één van de leiders van de MS-13, noch dat zij geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben. Dit blijkt uit hun verklaringen over de door hen ingeroepen bedreigingen en de stappen die door het gerechtelijk apparaat zijn genomen tegen familieleden die betrokken zijn bij georganiseerde misdaad en de bende MS-13 zoals blijkt uit 's Raads arrest nr. 243 705 van 5 november 2020 met betrekking tot Je. en haar echtgenoot.

Vooreerst kan aldus worden verwezen naar het arrest nr. 243 705 van 5 november 2020 waar de Raad met betrekking tot de vraag naar nationale bescherming in hoofde van Je. en haar echtgenoot oordeelde als volgt:

“(…)

6.5. *In casu* stelt de Raad vast dat verzoekers niet aantonen dat de Salvadoraanse overheden geen bescherming kunnen of willen bieden tegen de overheid met betrekking tot de door hen ingeroepen problemen met familieleden die betrokken zijn bij de georganiseerde misdaad en een van de leiders van MS-13, noch dat zij geen toegang zouden hebben tot overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5 § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt uit hun verklaringen over de door hen ingeroepen bedreigingen en de stappen die door het gerechtelijk apparaat zijn genomen tegen familieleden die betrokken zijn bij georganiseerde misdaad en de bende MS-13 en de daarover beschikbare informatie. Volgens hun verklaringen is verzoekster de halfzus van een bekende bendeleider van MS 13 in El Salvador die gekend staat als El Barney, die betrokken is geweest bij een groot aantal moorden. Ook haar vader, een ex-kolonel in het leger was betrokken in criminele activiteiten en ook haar volle broer J.A. is actief in de georganiseerde misdaad in El Salvador. Voorts is haar andere halfbroer, M.A.B.C., broer van El Barney, ook betrokken in de georganiseerde misdaad in El Salvador. Het huis waarin verzoekers woonden voor hun vertrek was oorspronkelijk voor de helft de eigendom van verzoekster, maar nadat haar vader zijn deel schonk aan verzoekster, is het huis haar volle eigendom. Toen verzoeksters vader en broer J.A. op 29 april 2018 gearresteerd werden wegens hun betrokkenheid bij drugshandel kon haar vader later vrij komen onder voorwaarden om gezondheidsredenen. Om ook de voorwaardelijke vrijlating van haar broer J.A. te bekomen moest hij familiebanden aantonen en een vast adres. Haar broer J.A. contacteerde verzoekster met de vraag om de verkoopakte van het huis te geven en een blanco formulier te ondertekenen, wat zij weigerde. Verzoeksters vader overleed op 2 maart 2019. Na de wake voor haar vader werden verzoekers benaderd door twee gewapende mannen die El Barney vernoemden en haar verzochten het huis te ontruimen aangezien El Barney vond dat het hem toebehoorde. Zij voelden zich bedreigd en besloten het land te verlaten wat ze deden op 6 maart 2019. Na hun aankomst in België bleef verzoeksters moeder in het huis wonen. Zij vernam dat de bewaker bezoek had gekregen van enkele mannen die naar verzoekers vroegen. Verzoekers moeder en haar nicht hebben ondertussen ook een verzoek om internationale bescherming ingediend in België. Verzoekers vrezen dat hun hele gezin zal gedood worden door El Barney zodat hij het huis zou kunnen erven en de rest van het patrimonium van verzoeksters vader.

Zowel met betrekking tot de weigering om mee te werken aan de voorlopige invrijheidsstelling van J.A. als met betrekking tot de beweerde vrees voor El Barney omwille van de erfenis van verzoeksters vader blijkt nergens uit hun verklaringen dat zij een poging hebben ondernomen om overheidsbescherming te krijgen. Verzoekers tonen ook niet aan dat met betrekking tot hun problemen met hun familieleden geen doeltreffende en niet-tijdelijke overheidsbescherming beschikbaar is en dat zij er geen toegang toe kunnen krijgen.

Internationale bescherming kan slechts worden toegekend bij gebrek aan nationale bescherming.

Verzoekers moeten daarbij aannemelijk maken dat zij alle, in hun individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de overheid hebben uitgeput, wat in casu niet het geval is.

Uit hun verklaringen en de door hen neergelegde documenten blijkt immers dat verschillende familieleden van verzoekster strafrechtelijk worden vervolgd door de Salvadoraanse justitie. Zo werden verzoeksters vader en broer J.A. in 2018 gearresteerd in de Operatie Nexos-Narcos, waarin ook leden van de politie, voormalige voetballeiders en een voormalige burgemeester werden aangehouden (zie administratief dossier, stuk 3.5. "Vrijlating geweigerd voor broer van "El Barney", 9 januari 2019) op beschuldiging van het leiden van een organisatie die actief is in drugshandel. Volgens dit artikel heeft deze organisatie vertakkingen in Colombia, Costa Rica en Guatemala en liep het onderzoek sinds 2016 en verklaarde het openbaar ministerie dat ze getuigenissen hadden van onderzoekers die als klanten waren geïnfiltrerd.

Ook de broer van El Barney, M.A.B.C. (zie stuk verzoekschrift, stuk A. 4, "Structuur onder leiding van Reyes bewoog miljoenen in illegale operaties: broer van MS-13 leider "El Barney" maakt deel uit van het netwerk", 10 januari 2020), werd in januari 2020 gearresteerd op beschuldiging van witwassen van gelden, verduistering en fraude. Volgens dit door verzoekers neergelegde artikel maakte M.A.B.C. deel uit van een organisatie rond een voormalig voorzitter van het Parlement, Reyes Morales. Ook El Barney wordt nog steeds gezocht, onder meer door de Verenigde Staten en is sinds 2013 voortvluchtig. Daaruit blijkt dat ingeval van verzoeksters familie er wel degelijk gerechtelijke stappen zijn ondernomen en dat belangrijke familieleden zijn opgepakt.

Daaruit volgt dat, in tegenstelling tot wat beide partijen ter terechtzitting stellen, ondanks het gebrekkige justitieel en politieel apparaat, in het geval van verzoekers familie wel degelijk werd opgetreden door justitie. Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoekers geen poging hebben ondernomen om bescherming vanwege de overheid te bekomen toen zij zich bedreigd voelden door J.A., noch door El Barney. Gezien de gerechtelijke stappen die zijn ondernomen tegen haar broer J.A.; haar vader en M.A.B.C., de broer van El Barney die tot de organisatiestructuur van El Barney behoort, kan evenwel aangenomen worden dat de Salvadoraanse justitie bescherming kan en wil bieden aan verzoekers, mochten zij concrete en reële bedreigingen ontvangen van El Barney of van verzoeksters broer J.A..

In dit verband moet herhaald worden dat de bescherming door de overheid doeltreffend en van niet tijdelijke aard moet zijn. Evenwel betekent dit niet dat de bescherming door de overheid absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in.

Ook de door verzoekers bij aanvullende nota neergelegde artikels van de Washington Post van 5 september 2020 en het artikel uit Courrier international van 8 september 2020 die beiden verwijzen naar een artikel gepubliceerd in de krant El Faro, hetwelk niet wordt toegevoegd, leiden niet tot een ander besluit. In beide artikelen wordt bericht over geheime onderhandelingen die door president Bukele werden gevoerd met MS-13 waarbij een vermindering van de dodentol wordt betracht in ruil voor een versoepeling van detentie-omstandigheden voor de bendeleden en steun voor de partij van de president in de verkiezingen in 2011. Voor zover verzoekers stellen dat deze persartikelen aantonen dat de regering geheime besprekingen voerde met MS-13, blijkt uit de landeninformatie dat ook in het verleden onderhandelingen werden gevoerd tussen de regering en bendes waarbij versoepelingen van het gevangenisregime en politieke steun de inzet waren (UNHCR Eligibility Guidelines, p. 5). Deze persartikelen doen evenwel geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling dat de Salvadoraanse justitie de genoemde familieleden van verzoekers heeft vervolgd en aangehouden, noch blijkt hieruit dat verzoekers' familieleden bij deze onderhandelingen betrokken waren of hierdoor niet langer vervolgd of gezocht zouden worden door justitie. Bovendien wordt ook in het artikel in de Washington Post vermeld dat de procureur-generaal een onderzoek heeft ingesteld naar deze onderhandelingen. Het uittreksel van een beslissing van verwerende partij waarbij aan een onderdaan van El Salvador subsidiaire bescherming werd toegekend vermeldt de afwezigheid van overheidsbescherming maar geeft verder geen enkele toelichting over de individuele omstandigheden van de betrokkene zodat hieruit geen relevante conclusies voor de beoordeling van verzoekers nood aan bescherming kunnen getrokken worden. Verzoekers tonen niet aan dat zij geen toegang tot overheidsbescherming hebben in de zin van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekers niet aantonen dat zij, gezien hun profiel en de gerechtelijke stappen die reeds zijn ondernomen tegen verschillende familieleden en geleid hebben tot hun arrestatie, geen toegang zouden hebben tot doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in El Salvador, noch aantonen dat zij hiertoe enige poging hebben ondernomen.

Aangezien, in hun individuele omstandigheden niet aangetoond is dat er geen overheidsbescherming voorhanden is, kunnen de beweerdelijke bedreigingen door niet-overheidsactoren niet beschouwd worden als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aldus kan het beschermingsverzoek niet leiden tot het toekennen van internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is een verder onderzoek van het beroep in het licht van artikel 48/3

en 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet niet noodzakelijk wat betreft de beweerdelijke bedreigingen door *El Barney* en verzoeksters broer J.A..”

In zoverre verzoeksters in het verzoekschrift beargumenteren dat er thans een verzoekschrift is ingediend bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) tegen voormeld arrest, dat het EHRM een reeks vragen heeft opgesteld die aan de partijen werden overgemaakt en hieruit blijkt dat het EHRM vragen heeft met betrekking tot de naleving van haar rechtspraak betreffende de toegang tot een effectief rechtsmiddel (artikel 13 van het EVRM) en de bescherming tegen onmenselijke behandeling (artikel 3 van het EVRM) (zie ook verzoekschrift, stukken A.5 en A.6) en dit de mogelijkheid relativeert voor het CGVS om blindelings naar het arrest nr. 243 705 van 5 november 2020 te verwijzen, dient te worden opgemerkt dat een verzoekschrift bij het EHRM geen schorsende werking heeft en er *in casu* bijgevolg niets aan in de weg staat dat er wordt verwezen naar voormeld arrest van de Raad, dat op huidig ogenblik nog steeds gezag van gewijsde heeft.

Voorts onderstreept de Raad dat verzoeksters de huidige beroepsprocedure niet kunnen aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de beslissingen, dan wel het arrest in hoofde van de tante van eerste verzoekster/dochter van tweede verzoekster en haar echtgenoot. Eens de Raad een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Het arrest van de Raad dat geciteerd wordt in de bestreden beslissingen, heeft gezag van gewijsde. Het uitvoerig betoog in het verzoekschrift dat punt voor punt de weigeringsbeslissingen in hoofde van Je. en haar echtgenoot poogt te weerleggen en de verwijzing naar krantenartikelen handelend over *El Barney* in dit verband (verzoekschrift, stukken A.7 en A.8), kunnen dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Uit de verklaringen van verzoeksters blijkt dat zij niet aannemelijk maken dat zij alle, in hun individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de overheid hebben uitgeput. Zo verklaart eerste verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat zij en tweede verzoekster niet naar de politie of de autoriteiten zijn geweest omdat de politie banden heeft met de bende, zij niet te vertrouwen zijn en de politie hen niet geholpen zou hebben mochten verzoeksters aangifte hebben gedaan van de (doods)bedreigingen die zij ontvingen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS eerste verzoekster, p. 20-21). Wanneer eerste verzoekster wordt gewezen op het feit dat haar grootvader en ooms in het verleden werden gezocht, opgepakt en opgesloten door de autoriteiten, repliceert zij dat haar grootvader overleden is en dat M. A. B. (alias *El Barney*) voortvluchtig is en de autoriteiten er niet in geslaagd zijn hem op te pakken zodat een aangifte niet zou betekenen dat zij veilig is (*ibid.*, p. 21). Eerste verzoekster wordt hierop opnieuw gevraagd waarom de autoriteiten haar en tweede verzoekster niet kunnen of willen beschermen indien zij een klacht zouden gaan indienen, waarop zij volhardt in het feit dat de politie akkoorden sluit met bendes en men daarom geen vertrouwen mag hebben in de politie of de autoriteiten in El Salvador, hetgeen verzoeksters ook hernemen in hun verzoekschrift waar zij opperen dat er geen effectieve bescherming wordt geboden door de Salvadoraanse autoriteiten. Eerste verzoekster is er ook zeker van dat het indienen van een klacht haar dood zou betekenen (*ibid.*). De Raad stelt met de commissaris-generaal echter vast dat dit betoog, gezien de verschillende arrestaties die verricht zijn door de politie van mensen die verzoeksters en hun familieleden zouden hebben bedreigd, een bewering is die zij niet *in concreto* weten te staven. Alles samen genomen tonen verzoeksters niet concreet aan dat in hun geval de Salvadoraanse overheden geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep hebben kunnen doen op doeltreffende overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben.

Verzoeksters verwijzen in dit verband in hun aanvullende nota d.d. 24 maart 2022 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) nog naar de “*Nansen Note 2021/2*” en menen dat deze hun stelling dat de Salvadoraanse staat geen mogelijkheid en zelfs geen wil heeft om hen te beschermen onderschrijft. Zij wijzen er tevens op dat J. Ad. S. B. – de halfbroer van *El Barney* – veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 435 jaar op 29 oktober 2020 maar dat hij amper 15 maanden later weer op vrije voeten was. Verzoeksters refereren hiertoe aan een publicatie van foto's op Facebook d.d. 6 maart 2022 waarop Ad. B. zou zijn te zien tijdens een mis (stuk 2 van rechtsplegingsdossier, stuk 7) en foto's van de beklaagde in het proces *Nexos-Narcos* als referentiepunt waarop J. Ad. S. B. staat afgebeeld (stuk 3). In tegenstelling tot wat verzoeksters voorhouden, kan op basis van de Facebookfoto's – die overigens van slechte kwaliteit zijn – waarop een persoon met een mondmasker is aangeduid vanuit zijn profiel en waarop het achterhoofd van deze persoon is te zien op een andere foto, geenszins worden afgeleid dat dit J. Ad. S. B. zou betreffen en bijgevolg allerminst dat hij aldus “*stiekem*” werd vrijgelaten.

De door verzoeksters geciteerde “*Nansen Note 2021/2*” vermag evenmin afbreuk te doen aan de hoger gedane vaststelling waaruit blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten wel degelijk hebben opgetreden tegen de familieleden van verzoeksters, noch blijkt hieruit dat deze familieleden niet langer vervolgd zouden worden door justitie en/of vrijgelaten werden.

In het geval van verzoeksters’ familie werd wel degelijk opgetreden door Justitie. Gezien de gerechtelijke stappen die zijn ondernomen tegen bepaalde familieleden, namelijk eerste verzoeksters oom en tweede verzoeksters zoon J.A., eerste verzoeksters grootvader en tweede verzoeksters ex-echtgenoot A.A.B.R., een broer van *El Barney* en gezien het feit dat *El Barney* zelf nog steeds gezocht wordt, kan worden aangenomen dat de Salvadoraanse justitie bescherming kan en wil bieden aan verzoeksters, mochten zij concrete en reële bedreigingen ontvangen van *El Barney* of van J.A. Verzoeksters tonen derhalve niet aan dat in hun geval geen doeltreffende, niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheden in El Salvador beschikbaar zou zijn noch dat zij daartoe geen toegang zouden hebben.

Aangezien in hun individuele omstandigheden niet is aangetoond dat er geen overheidsbescherming voorhanden is, kunnen de beweerde bedreigingen door niet-overheidsactoren niet worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aldus kunnen de beschermingsverzoeken niet leiden tot het toekennen van internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is een verder onderzoek van het beroep in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet noodzakelijk wat betreft de beweerde bedreigingen door O. en bendeleden van MS-13 (dit in opdracht van *El Barney*) in El Salvador.

Het betoog van verzoeksters omtrent de geloofwaardigheid van het relaas en de stelling dat zij behoren tot een risicocategorie, zoals geïdentificeerd in de UNHCR *Eligibility Guidelines*, omdat zij door de bendes gezien kunnen worden als overtreders van hun regels of als tegenstanders van hun gezag omdat zij geweigerd hebben hun medewerking te verlenen aan de *mara* en *mareros* die zich hun huis hebben proberen toe-eigenen, alsook dat zij gevaar lopen als familieleden van een bendelid, en dat er geen intern vluchtalternatief is, is dan ook niet langer dienstig. Dit betoog doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeksters niet aantonen dat zij, in hun individueel geval, geen toegang zouden hebben tot doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in El Salvador, noch aantonen dat zij hiertoe enige poging hebben ondernomen.

2.3.6. Beoordeling van de overige vluchtmotieven van verzoeksters

2.3.6.1. Verzoeksters voeren in het verzoekschrift aan dat eerste verzoekster, omwille van haar hoedanigheid als jonge vrouw, riskeert het doelwit te zijn van rekrutering of vervolgingsakten vanwege bendeleden. Zij benadrukken hierbij dat eerste verzoekster reeds werd bedreigd “*met verkrachting door mareros*” en haar relaas ten onrechte als ongeloofwaardig werd bestempeld. Verder verwijzen verzoeksters naar de COI Focus “*El Salvador. Situation sécuritaire*” en besluiten dat eerste verzoekster aldus deel uitmaakt van een groep die een bijzonder risico loopt.

Wat betreft eerste verzoeksters profiel als jonge vrouw benadrukt de Raad dat beschermingsverzoeken van (jonge) vrouwen inderdaad met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel niet dat alle jonge vrouwen en meisjes in El Salvador een groep vormen die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 19-21). Zoals in de UNHCR-richtlijnen zelf wordt benadrukt, is het risico afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, *in casu* hun specifiek profiel of specifieke omstandigheden (UNHCR “*Eligibility Guidelines*” van maart 2016, p. 36-37). Een loutere verwijzing naar het enkele feit dat zij een jonge vrouw is, volstaat dan ook niet om een individueel en objectief risico vast te stellen. Het dreigement met verkrachting en moord ten opzichte van eerste verzoekster, betreft een dreigement dat werd geuit in het kader van de problemen van de familie inzake het eigendomsrecht van de woning van tante Je. door personen die op zoek waren naar Je. (notities persoonlijk onderhoud CGVS eerste verzoekster, p. 14 en 15). Verzoeksters brengen geen concrete elementen aan die er op wijzen dat eerste verzoekster omwille van een eigen specifiek profiel of omwille specifieke omstandigheden als jonge vrouw een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico loopt, te meer nu hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoeksters niet aantonen dat in hun individuele omstandigheden geen overheidsbescherming beschikbaar is, zodat hun vrees vanwege O. en bendeleden geen verder onderzoek behoeft onder de artikelen 48/3 en 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder wordt in dit verband in de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekster nog op goede gronden overwogen als volgt:

“U stelt nog dat u niet kan terugkeren omdat u slechts achttien jaar bent en u niemand heeft in El Salvador (CGVS (...))8, p. 22). Uw advocaat stelt eveneens dat u als geïsoleerde jonge vrouw deel uitmaakt van een sociale groep en u niet op bescherming en steun van uw familie kan rekenen (CGVS (...))8, p. 24). Dienaangaande dient vooreerst te worden opgemerkt dat al uw familieleden met wie u in El Salvador bent u opgegroeid en die heden in België verblijven, een weigeringsbeslissing van het CGVS hebben gekregen. Er kan dan ook niet vanuit worden gegaan dat u bij een terugkeer in een geïsoleerde situatie terecht zou komen. Voorts kan nog worden opgemerkt dat uw profiel als jonge vrouw op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.” Deze motivering, die pertinent en draagkrachtig is wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, dan ook overgenomen door de Raad.

Volledigheidshalve voegt de Raad het volgende toe. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder dat in de heersende Salvadoraanse context discriminatie en geweld tegen meisjes en vrouwen vaak voorkomen. Er is een hoge graad van femicide. Daarbij wordt huiselijk geweld beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen en meisjes in El Salvador, op de voet gevolgd door geweld van bendeleden. UNHCR meldt dat seksueel en gendergerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes wijdverspreid is in de gebieden waar de bendes actief zijn, evenals de rekrutering van meisjes om taken uit te voeren voor de bendes. Er zijn gevallen gemeld van huiselijk geweld door bendeleden tegen hun vrouwen en andere vrouwelijke leden van hun eigen huishouden. Vrouwen en meisjes in deze situatie zitten vaak in de val omdat elke poging om het geweld te melden of eraan te ontsnappen, henzelf en hun familieleden een verder doelwit maakt van geweld. Uit een rapport van de organisatie ORMUSA blijkt dat seksueel geweld tegen vrouwen in 2019 met een derde toegenomen is ten opzichte van 2018. De meeste slachtoffers waren jonge meisjes tussen 12 en 17 jaar oud.

Er blijkt echter uit de landeninformatie niet dat vrouwen en meisjes in El Salvador een groep vormen die het voorwerp zijn van groepsvervolging en dat zij systematisch worden blootgesteld aan slechte behandelingen. Volgens de UNHCR Eligibility Guidelines van maart 2016 worden vrouwen en meisjes wel aangemerkt met een potentieel risicoprofiel en dienen beschermingsverzoeken dan ook met verhoogde aandacht te worden onderzocht, in het bijzonder die beschermingsverzoeken van vrouwen en meisjes die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of die afkomstig zijn uit sociale milieus waar huiselijk geweld gebruikelijk is. Evenwel moet worden benadrukt dat volgens de UNHCR Eligibility Guidelines het risico op vervolging dan wel ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden van het betrokken meisje of de betrokken vrouw. Dit wordt ook bevestigd door de meest recent beschikbare landeninformatie. Zo meent UNHCR dat een loutere verwijzing naar het gegeven dat (bepaalde) meisjes en vrouwen vallen onder een potentieel risicoprofiel niet volstaat om in het concrete geval een individueel en objectief risico op vervolging of ernstige schade vast te stellen.

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*).

Het is aan de verzoekende partij, *in casu* eerste verzoekster, om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador. Aangezien de beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij, mag van de verzoekende partij worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

Zoals hieronder zal blijken, blijven verzoeksters evenwel in gebreke om het risico individueel en *in concreto* aannemelijk te maken.

Uit verzoeksters' verklaringen blijkt dat, zoals hierboven reeds gesteld, de bedreiging die eerste verzoekster ontving te maken had met de problemen van de familie inzake het eigendomsrecht van de woning van tante Je. door personen die op zoek waren naar Je. (notities persoonlijk onderhoud CGVS eerste verzoekster, p. 14 en 15). Deze bedreigingen werden niet geuit louter tegen verzoekster als jong meisje omdat een bendelid geïnteresseerd zou zijn in haar persoonlijk als jonge vrouw. Ook haar grootmoeder kreeg deze bedreigingen (notities persoonlijk onderhoud CGVS tweede verzoekster, p. 4 en p. 16). In dit verband werd reeds geoordeeld dat verzoeksters niet aantonen dat zij geen bescherming van de autoriteiten kunnen verkrijgen. Eerste verzoekster verklaarde verder dat zij naar een private school ging (notities persoonlijk onderhoud CGVS eerste verzoekster, p. 10) waar zij naartoe gebracht werd en afgehaald met privaat transport (*ibidem*, p. 11), ze kende geen problemen op school en ze ging enkel van huis naar school en omgekeerd. Ze stelde dat je criminaliteit en benedeleden overal vindt in El Salvador, dat er in haar wijk, Jardines de Cuscatlan, geen bende actief was, dat het privétransport naar school als doel had ervoor te zorgen dat haar niets overkwam en dat ze, buiten de bedreiging, niet in contact kwam met benedeleden (*ibidem*, p. 11). Eerste verzoekster heeft dus, wat haarzelf betreft, geen dermate systematische en ingrijpende gebeurtenissen meegemaakt dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in haar land van herkomst ondraaglijk wordt en er kan niet worden gesteld dat zij zaken zou hebben meegemaakt die beschouwd kunnen worden als foltering of als onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming. Eerste verzoekster slaagt er dus niet in om *in concreto* aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd louter omwille van het feit dat zij een jonge vrouw is.

2.3.6.2. Verzoeksters voeren in het verzoekschrift aan dat zij een verhoogd risico lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade in El Salvador als terugkeerders uit het buitenland. Wat hun hoedanigheid als 'returnees' betreft, stellen zij dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om de individuele situatie van verzoeksters als 'returnees' te onderzoeken en de algemene informatie hierover op de situatie van verzoeksters *in concreto* toe te passen. Zij stellen dat zij behoren tot de groep van terugkeerders "at particular risk", dat hun situatie niet kan worden gelijkgesteld met die van Salvadoranen die niet migreerden, of die migreerden om economische motieven of zelfs met de situatie voor hun vertrek omdat zij banden hebben met de machtige familie B., wat hen bijzonder kwetsbaar zou maken voor afpersing en zij snel geïdentificeerd zullen worden als terugkerende migranten. Zij verwijzen ter staving van hun stelling naar de COI Focus "Retour au pays des ressortissants" van 13 juli 2021, de COI Focus "Retour au pays des ressortissants" van 9 januari 2020, de UNHCR *Eligibility Guidelines* van maart 2016, IDMC "An atomised crisis. Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador" van september 2018, het artikel "Life Under Gang Rule in El Salvador" van International Crisis Group van 26 december 2018 (verzoekschrift, stuk B.1), het artikel "El Salvador's Politics of Perpetual Violence" van International Crisis Group van 19 december 2017 (verzoekschrift, stuk B.2), het artikel "Mafia of the Poor: Gang Violence and Extortion in Central America" van International Crisis Group van 6 april 2017 (verzoekschrift, stuk B.3), het artikel "Returning to El Salvador. Signs of an internal displacement crisis" van Internal Displacement Monitoring Center van September 2018 (verzoekschrift, stuk B.4) en het rapport "Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse" van Human Rights Watch van 5 februari 2020 (stuk B.5).

Op basis van de door beide partijen aangebrachte landeninformatie kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Uit het geheel van deze informatie blijkt dat veeleer bendegerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Ook het bij het verzoekschrift (stuk B.5) bijgebrachte Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde

Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die gevlucht zijn voor het bendegeweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes gevisieerd werden. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Voor zover verzoeksters het CGVS een niet-correcte lezing van de COI Focus verwijten omdat het enerzijds stelt dat er geen systematische opvolging gebeurt van de veiligheidssituatie van Salvadoraanse *returnees* en anderzijds toch stelt dat Salvadoranen die terugkeren uit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als zij die niet emigreerden, alsook omdat verschillende bronnen stellen dat terugkeerders gezien worden als beschikkend over financiële middelen en bijgevolg een potentieel slachtoffer vormen voor afpersing, wijst de Raad erop dat ook de bronnen die melden dat terugkeerders een potentiële bron voor afpersing zijn tegelijk stellen dat personen die terugkeren zich in fundamenteel dezelfde omstandigheden bevinden als de Salvadoranen die nooit migreerden (de vertegenwoordigsters van de directie van SSPAS, de vertegenwoordigster van Crisostal en de onderzoeker van UCA, COI Focus, p. 20) en dat in de COI Focus en in de bestreden beslissingen erkend wordt dat het verblijf in het buitenland tot afpersing kan leiden, zodat hieruit niet blijkt dat het CGVS een verkeerde lezing maakt van de COI Focus.

Voor zover verzoeksters betogen dat hun situatie moet beoordeeld worden als terugkeerders die “*at particular*” risk zouden zijn en daarbij verwijzen naar de redenen waarom zij El Salvador hebben verlaten, heeft de Raad hierboven reeds vastgesteld dat zij niet hebben aangetoond dat zij geen bescherming vanwege de overheid kunnen krijgen.

Waar verzoeksters betogen dat zij in geval van terugkeer snel zouden geïdentificeerd worden als terugkerende migranten, wat hen bijzonder kwetsbaar zou maken voor afpersing, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeksters, afgezien van hun beweerde problemen met O. en bendeleden die in opdracht zouden handelen van El Barney (waarover werd vastgesteld dat zij niet hebben aangetoond dat zij geen bescherming vanwege de overheid kunnen krijgen), geen gewag hebben gemaakt van problemen met bendes in de buurt waar zij woonden. Het feit dat verzoeksters een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoeksters zouden kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, p. 22-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoeksters niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Het verblijf van verzoeksters in België voor de duur van de asielpcedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad erop dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeksters in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeksters nalaten *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

In zoverre verzoeksters in het verzoekschrift er nog op aansturen dat zij een vrees voor vervolging lopen omwille van het behoren tot de specifieke sociale groep gedefinieerd als ‘*returnees*’ die in het buitenland hebben verbleven en daardoor geacht worden over financiële middelen te beschikken, wijst de Raad erop dat uit artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet volgt dat er twee voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld om als een specifieke sociale groep te worden beschouwd. Ten eerste, moeten de leden van de groep een “*aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden*”, of een kenmerk of geloof delen “*dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven*” en, ten tweede, moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als “*afwijkend*” wordt beschouwd. Hoewel de bewoordingen van de Vreemdelingenwet afwijken van de bepaling in de Kwalificatierichtlijn wijst de

Raad erop dat deze formulering werd ingevoerd op grond van de Kwalificatierichtlijn aangenomen in 2004 en dat het Hof van Justitie in het arrest *X, Y en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel* heeft geoordeeld dat een groep wordt geacht een “specifieke sociale groep” te vormen als aan de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 10, lid 1, d) van Richtlijn 2004/83/EG is voldaan (HvJ 7 november 2013, gevoegde zaken C- 199/12 tot en met C-201/12, *Minister voor Immigratie en Asiel tegen X, Y en Z*, arrest van 7 november 2013, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov tegen Hongarije*, pt. 89; RvS 5 maart 2021, nr. 14.253 (c)).

De Raad stelt evenwel vast dat voor zover verzoeksters doen gelden dat zij behoren tot de specifieke sociale groep die wordt omschreven als ‘terugkeerders’, zij in geen van deze hypothesen voldoen aan de cumulatieve voorwaarden vereist door de rechtspraak van het Hof van Justitie. Er kan niet worden ingezien hoe verzoeksters zouden behoren tot een groep met een eigen identiteit die in de directe omgeving als afwijkend zou worden beschouwd.

Volledigheidshalve wordt herhaald dat, zelfs zo verzoeksters (verdere) problemen zouden kennen bij een terugkeer met de bende MS-13, hoger is aangetoond dat verzoeksters niet aantonen dat zij, in hun specifieke geval, geen toegang zouden hebben tot doeltreffende niet-tijdelijke bescherming door de Salvadoraanse overheid naar aanleiding van deze problematiek. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer om deze reden ernstige problemen zullen ondervinden.

2.3.6.3. Wat betreft de dood van de vader van eerste verzoekster wordt in de bestreden beslissing terecht geconsidereerd als volgt:

“Met betrekking tot de dood van uw vader toen u een jaar oud was, wordt het volgende opgemerkt. U verklaarde dat uw vader dood werd geschoten door bendeleden, maar dat hij zelf niets met bendeleden te maken had (CGVS (...)8, p. 5). Uw moeder moest als gevolg hiervan het land verlaten, omdat de bendes niet wilden dat er onderzoek werd gedaan naar de moord op uw vader (ibid.). U wordt gevraagd of deze bedreigingen iets te maken heeft met de redenen waarom u het land verlaten heeft, u stelt echter dat de bereidgingen heel verschillend waren (ibid.). Gevraagd of u bedreigingen kreeg van de persoon die uw vader gedood had, verwijst u naar de bedreigingen die u in januari 2020 kreeg van bendeleden. Gevraagd of deze bedreigingen in januari 2020 iets te maken hebben met de situatie van uw ouders, stelt u van niet. U stelt dat u niet weet wie uw vader gedood heeft (ibid.). Uw advocaat liet na uw persoonlijk onderhoud weten dat uw vader gedood werd nadat El Barney hier het bevel voor had gegeven (zie brief toegevoegd aan het administratieve dossier). Dit blijkt, zoals supra uiteengezet, geheel niet uit uw verklaringen en is dus louter een blote, post factum bewering die u niet in concreto weet aan te tonen. Uit de verklaringen van uw tante Je.(...), de schoonzus van uw vader, blijkt evenmin dat uw vader door het bevel van El Barney om het leven zou zijn gebracht (CGVS (...)B p. 9-10). Volgens haar werd hij vermoord omdat hij weigerde renta te betalen aan bendeleden die daarom kwamen vragen. Op geen enkel moment heeft uw tante Je.(...) vermeld dat uw vader in opdracht van El Barney zou zijn gedood (zie notities persoonlijk onderhoud (...)B).”

Verzoeksters voeren geen enkel concreet verweer tegen deze motieven, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.6.4. Tevens wordt in de bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster nog terecht opgemerkt:

“Met betrekking tot het attest van uw arts en de opmerkingen van uw advocaat aangaande uw medische problemen en de beoordeling van de situatie waarin u bij terugkeer te El Salvador dreigt terecht te komen als gevolg van uw medische problemen, moet worden gesteld dat er voor personen met medische problemen een aparte procedure bestaat op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet sluit de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient u voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure.”

Verzoeksters voeren evenmin enig concreet verweer tegen deze motivering, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.3.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te concluderen dat voor verzoeksters geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen. Evenmin kan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

2.3.8. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoeker ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 9-14).

In die zin beaamt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt bevestigd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

In de aanvullende nota die verzoeksters ter terechtzitting (rechtsplegingsdossier, stuk 9) voorleggen, worden persartikels (het artikel *“El Salvador reels as 6,000 people arrested in unprecedented crackdown”* van The Guardian van 5 april 2022 en het artikel *“El Salvador says 10,000 arrested in sweeping gang crackdown”* van The Guardian van 12 april 2022) geciteerd over de noodtoestand die op 26 maart 2022 in El Salvador voor één maand werd uitgeroepen nadat er 87 moorden plaatsvonden op drie dagen. Deze plotse toename van het aantal moorden blijkt echter een eenmalige gebeurtenis te zijn. Verzoeksters tonen hiermee niet aan dat de situatie in El Salvador dermate gewijzigd zou zijn dat tot een andere conclusie dan hierboven moet worden gekomen.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeksters is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

De overige door verzoeksters aangehaalde rapporten en artikels (verzoekschrift, stukken B) laten niet toe anderszins te besluiten nu zij geenszins aantonen dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Waar verzoeksters verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen niet het geval is gebleken. Uit wat voorafgaat, volgt dat niet is aangetoond dat verzoeksters in hun geval geen toegang zouden hebben tot doeltreffende niet-tijdelijke bescherming door de Salvadoraanse overheid naar aanleiding van de beweerde problemen met bendeleden van MS-13. Er zijn verder geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeksters dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd bij terugkeer naar El Salvador en hiervoor geen bescherming zouden kunnen krijgen. Bijgevolg is de verwijzing van verzoeksters naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

2.3.10. De overige door verzoeksters voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

De Raad stelt vast dat verzoeksters in voorliggend verzoekschrift geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen waar de commissaris-generaal de overige documenten correct beoordeelt als volgt:

“De overige door u neergelegde documenten kunnen gaan afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Het door u neergelegde paspoort, het paspoort van uw grootmoeder, het paspoort van uw moeder, uw geboorteakte, documenten aangaande uw voogdij en een reistoestemming hebben enkel betrekking op uw identiteit, nationaliteit en familiesamenstelling, elementen die heden niet ter discussie staan. Uw vliegtuigticket heeft louter betrekking op uw reisweg, een element dat heden evenmin ter discussie staat. Met betrekking tot de ongedateerde foto’s van een woning dient te worden opgemerkt dat nergens uit deze foto’s blijkt dat dit effectief de woning van uw tante Je.(...) betreft. Noch kan uit deze foto’s enige informatie worden afgeleid met betrekking tot de problemen die u en uw grootmoeder in El Salvador zouden hebben gehad. Aan privé-foto’s kan bovendien geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Met betrekking tot de nieuwsartikelen die u neerlegt, dient te worden opgemerkt dat deze artikelen geen enkele melding maken van u of uw grootmoeder, noch wordt er in deze artikelen enige melding gemaakt van problemen of bedreigingen die u of uw grootmoeder in El Salvador zouden hebben gekend (CGVS (...)8, p. 14). Met betrekking tot de afdrucken van WhatsApp berichten en transcripties van spraakberichten, dient te worden opgemerkt dat u de originele audioberichten niet heeft overgemaakt aan het CGSV, ondanks dat u hier uitdrukkelijk op gewezen werd tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS (...)8, p. 22-23). Uit de afdrucken van de WhatsApp berichten kan evenmin worden afgeleid van wie deze berichten werkelijk komen. De echtheid van de afzender van deze berichten, noch van de inhoud ervan, kan aldus niet worden nagegaan. De door u voorgelegde documenten herstellen de geloofwaardigheid van de verklaringen van u en uw familieleden niet, aangezien documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.”

(...)

Het door u neergelegde paspoort, uw geboorteakte en blanco strafregister uit El Salvador hebben enkel betrekking op uw identiteit en nationaliteit, elementen die heden niet ter discussie staan. Voor de overige documenten verwijst u naar de aanvraag van uw kleindochter (CGVS (...)4), p. 12). In de beslissing van uw kleindochter werd dienaangaande als volgt geoordeeld: “(...)”.

Wat betreft het aan de aanvullende nota d.d. 24 maart 2022 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) gevoegde artikel *“Narcotraficante es condenado a 1,455 años de cárcel”* van elsalvador.com van 30 oktober 2021, dient te worden vastgesteld dat dit stuk niet voorzien is van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21

december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Dit stuk kan derhalve niet in overweging worden genomen.

Aangaande de stukken die aan het verzoekschrift werden gevoegd (stukken A.5-A.8 en B.1-B.5), alsook de foto's en "Nansen Note 2021/2" die verzoeksters bij hun aanvullende nota van 24 maart 2022 neerlegden (rechtsplegingsdossier, stuk 7) en de persartikels die zij ter terechtzitting aan de Raad lieten geworden (rechtsplegingsdossier, stuk 9), kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierover hoger reeds is komen vast te staan.

2.3.11. Verzoeksters vorderen nog dat de Raad een vraag stelt aan het Hof van Justitie van de Europese Unie, die luidt: "*Voldoet het louter vaststellen dat er door een nationale overheid gerechtelijke stappen werden ondernomen tegen een auteur van vervolging, zonder dat er wordt aangetoond dat deze nationale overheid de gevreesde vervolging kan voorkomen, aan de eis van de effectiviteit van de bescherming zoals deze is voorzien in artikel 7 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming?*"

Krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen "*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*". Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld. Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeksters en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.13. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoeksters niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.14. Waar verzoeksters in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET